

Nº 10

TERRA

SANT HILARI SACALM

MES
D'OCTUBRE
1980

FORMACIÓ PROFESSIONAL?...

SABIEU QUE...
LA CASA SIN BARRER
SEXUALITAT

ESPANYOLISME ?...

DEBAT AL PARLAMENT

NORMALITZEM EL CATALÀ

PARLEM BE EL CATALA

A-E, O-U.

En les síl·labes àtones la pronunciació no indica quan cal escriure una a o bé una e, ni tampoc sabem si hem d'escriure una o o bé una u.

Per exemple: la paraula home acaba en e o bé en a?

Escriurem: teulada o taulada? Cantava e o cantava a?

- Normes:
- 1-Mirar d'on ve el mot: escriurem teulada si ve de teula. Escriurem Taulada si ve de taula; barbes ve de barba, plomall ve de ploma, per tant s'escriu amb o encara que pronunciem u.
 - 2-En les terminacions verbals la vocal neutra sempre és una a: estimaa, cantaa, saltaa...
Excepcions: Obree, omplee, corree, vinee.
 - 3-La penúltima vocal neutre del verb és una e.
Escriurem: estimaves, cantàvem, saltàven...
 - 4-Els substantius masculins solen acabar en e: home, llibre, pare.... Els femenins solen acabar en a: dona, casa, terra,....
Però escriurem: mare, torre, classe, febre,....
 - 5-El plural sempre és amb e: homes, dones, cases, taules,....

Observator.

Prenem exemple.

FOTOS DE CALAIXERA

Edita: PAX -

Coordina: GRUP PER A LA DEFENSA DEL MEDI AMBIENT - COMITÈ ANTIURANI

NOTA: Aquest butlletí és plural. Els coordinadors volem respectar la llibertat d'expressió dels col·laboradors, **tot remarquant que cada autor es fa responsable del seu escrit**. Així mateix, TERRA se compromet a publicar i respectar totes les rèpliques, matitzacions, suggerències o queixes, sempre que s'ajustin al respecte que mereixen les persones o institucions.

EL PUNT DE LA MORT

En aquesta editorial volem expressar perquè hem fet uns actes que varen ser mal entesos. Ens referim a la recaptació que férem pel poble de Marinaleda. Aquest és un tema molt conflictiu que vos intentarem explicar. Els diners aconseguits fóren 5500 pessetes. Nosaltres, vàrem fer aquests actes per recordar una paraula que molta gent té oblidada: la SOLIDARITAT. S'ens ha dit que erem uns inconscients ja que volíem arrenjar la casa del veí, quan a casa nostra ja hi ha prou problemes. Això, en el fons, no és més que una excusa per la gent que no vol fer un acte de germanor, ja que si és veritat la greu situació a Sant Hilari, no veiem que ningú s'estigui de res per donar-ho als hilariencs que pateixen. Marinaleda, no va ser més que una espurna en el foc ardent (de moment) que és Andalusia, i així com ací són els aturats allí és un mal endèmic de molts segles, que amb grans latifundis, els braus, els "señoritos", el turisme mal entès, ... estan arruinant a tot un Poble. Només cal veure el següent: zones de regadiu on s'hi sembren productes de secà, no hi ha feina pels jornalers temporers i a més els senyors de les terres maquinitzen els camps, l'ajuda de Madrid és insultant (200 pessetes per dia). Per la televisió ens posen imatges de països que passen fam i diem: pobrets! però clar estan molt lluny per a poder-los ajudar, i no ens adonem compte de que al nostre Estat passa tres quarts del mateix, i també trobem excuses per ajudar-los!

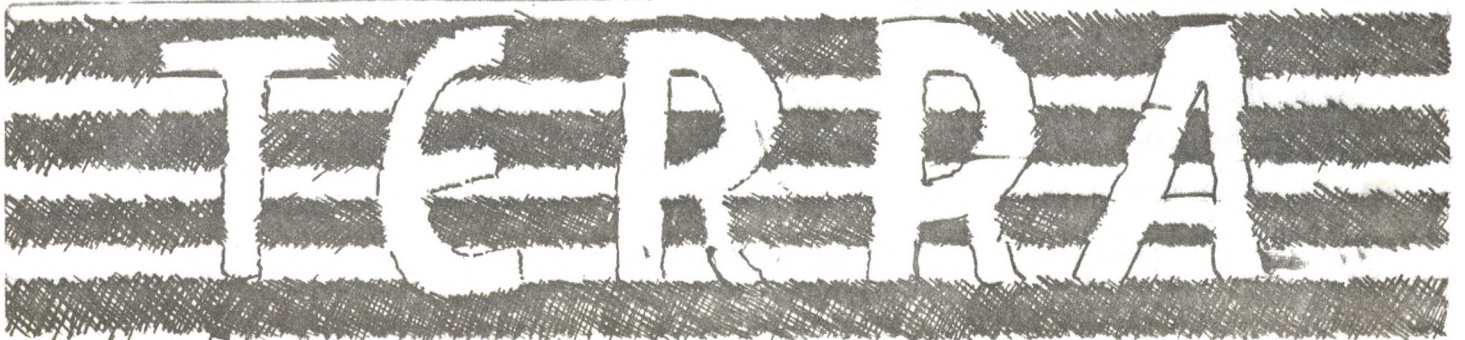
Hi ha altres veus que diuen que tot això d'Andalusia és un "cuento", que ací a Catalunya ja hi ha prou crisi i que el millor que podriem fer és enviar els immigrants als seus pobles.

Aquesta és una resposta quant menys: hipòcrita, racista, immoral i feixista. Primer de tot cal dir que si tots olexats hem fet la Catalunya que ara coneixem, també tots plegats hem de patir els mals moments. Ja que no hi ha raça superior i inferior, tots som sers humans i qui té més possibilitats sab més. Però, amics;

hi ha més, qui té la força moral per dir que s'envagin? Hem de recordar que en una generació o una altra tots som immigrants a Catalunya i a St. Hilari. Però per part nostra això seria molt pobre si només fèssim una recaptació i ja estiguéssim contents, som del parer que les dues comunitats s'han de conèixer millor i comunicar-se; la millor manera per fer-ho és aconseguir una col.laboració cultural, seria molt positiu per la mutua integració. Desitjariem que aquesta idea es pogués posar a la pràctica algún dia. Pensem-hi!. No cal dir que nosaltres sempre estarem disposats a col.laborar-hi en tots els aspectes.

Un altre punt que volíem tractar, deixant l'anterior plantejat, és sobre l'onze de Setembre a St. Hilari. Aquest dia es varen veure poques senyeres al carrer. I com sempre les activitats fóren, per dir una cosa, ridícules: unes sardanes i s'ha acabat!. A aquest atac se'ns podria dir que no cal fer res més, doncs la gent del poble ja està prou concients. Però això no és cert, en el nostre poble, el mínim que es pot dir és que hi ha una molt lleugera idea de què és Catalunya i el català i els PAÏSOS CATALANS. Perque, és esferidor veure la gent que encara no sab que es celebra l'ONZE de SETEMBRE, i ja no cal dir quan et poses a parlar d'en Pau Claris, Rafael de Casanoves, Angel Guimerà, Pompeu Fabra, i un llarg etcetera d'importants noms que molts es pensen que són ex futbolistes, polítics, cantants o esportistes. Com es pot celebrar la DIADA NACIONAL DE CATALUNYA sense tenir una mínima idea del que es celebra i el perquè. Vos heu posat a pensar perquè Catalunya és, ens atrevim a dir, l'únic país al món que la seva Festa Nacional és commemorant l'aniversari d'una derrota militar del 1714?. Doncs, aquesta pot ser perfectament la pregunta per respondre i començar a conèixer la nostra Història i entendre millor el present. Perque si no coneixem la nostra mateixa tradició cultural, com volem jutjar les cultures veïnes, de les que solament en sabem el Folklore passat per arida que ara ha ensenyat el franquisme durant molts anys de "carranca y pandereta"?

LA CULTURA NO ES FA DES DE DALT; SINO, DES AVIAT, ES COMENÇA A CONSTRUIR DES DE BAIX, PER CAD SCUN DE NOSALTRES. COM A BON PRINCIPI, PROPOSEM QUE TOT AIXO ES COMENCI A ARRENGAR EL DIA 15 D'OCTUBRE CONMEMORANT EL 40 ANIVERSARI DE L'ASSESSINAT DEL NOSTRE PRESIDENT MARTIR LLUIS COMPANYS.

Nota - Nota - Nota - Nota - Nota - Nota - Nota

En aquest número volíem incloure l'opinió dels tres caps de llista de l'Ajuntament sobre la publicació del butlletí editat pel Consistori.

Ens vàrem posar en contacte amb ells i els hi vàrem entregar per escrit la pregunta.

Vàrem rebre la resposta de Neus Costa (PSC-PSOE). Vam esperar i al no rebre'n cap d'altre vàrem parlar amb els altres dos caps de llista i ens van dir que ja veurien, que no sabien que nosar-hi, que tenien feina...

La qüestió és que no hem rebut res. Creiem que tenim l'obligació de publicar l'única resposta rebuda en l'intent de donar informació al poble.

"TERRA"

El butlletí és molt bonic, això no és pot negar, té además una acurada presentació, una molt llarga fila d'activitats: unes dutes a terme, altres en projecte. La qual cosa demostra l'eficients que poden arribar a ser els nostres funcionaris, que en definitiva fóren els encarregats de redactar-lo.

Particularment, no crec que sigui aquest el mitjà o lligam de comunicació més adient entre els veïnatans i el consistori.

El tracte natural entre gent que tenim la sort de coneixe'ns tots, tindria que ésser el directe. per tenir a la gent informada n'hi ha prou amb editar cada mes un informatiu dunant compte dels acords del ple i permanent. Al capdevall si algú té un dubte, ho pregunteu a qualsevol de nosaltres que n'ens trobeu carrer i assumpte solucionat.

Som els mateixos de sempre, solament que ara, per això d'estar a l'Ajuntament alguns tinguem una mica més de feina, altres, bé, el càrrec els hi va una mica gros.

NEUS COSTA CANO

(cap de llista a l'Ajuntament)

Breu 000000

El PSOE i la UCD ja estan intentant un altre cop en converses per fer un nou pacte. Semble mantida, després d'haver-se tirat els "trastos" pel cap en l'anterior discussió de la moció de confiança al Congrés de Madrid. Ja se sab, "tanto te quiero, tanto te buñego".

Els EEUU tenen tants misils nuclears que no sab que fer-ne, de moment ja els hi estan explotant en el mateix país, provocant diarrees, vòmits, al·lèrgies, Emocionant, eh?.

Fins ara hi havia epidèmies de grip, lepra, sarrampió, etc., però com tot canvia ara comencen a haver epidèmies de rates (St. Hilari), formigues (Galicia), llagostes (de les que volen, es clar), i altres que vindran.

SARRIENU QUE ...

L'objectiu d'aquests articles és donar a conèixer alguna dels aspectes de Sant Hilari que es desconeixen. La gent ha de saber del seu passat si realment volem tenir una unitat com a Poble.

El tren havia d'arribar a Sant Hilari?.

La notícia no deixa de sorprendre si tenim en compte que les condicions morfològiques de Sant Hilari i els seus environs no són les més favorables per la instal·lació del ferrocarril, però les raons de fer-lo arribar als recons de Les Guilleries eren més que una il·lusió.

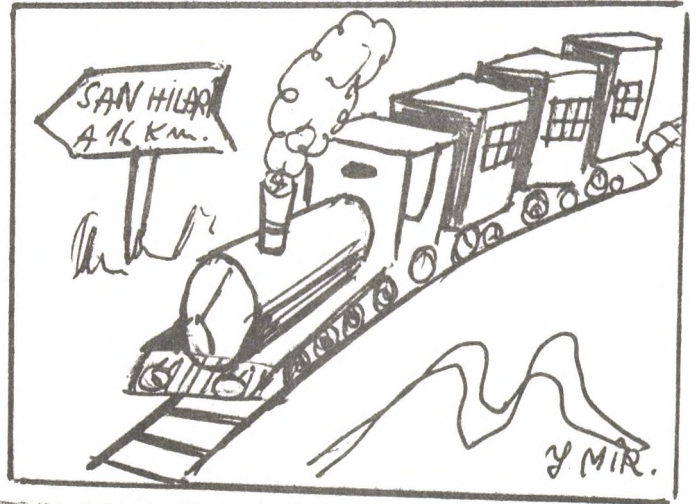
Malgrat que potser mai no s'ha valorat prou, a nivell de poble i d'estat, l'existència de les fonts d'aigua picant i del balneari, cent anys enrera tenien un considerable prestigi les aigües minero-medicinals de Sant Hilari (en una població alemanya es parlava que el nostre poble havia de ser "L'Hospital del Mediterrani").

Les dificultats de comunicació vial suposaven un entrebanc d'importància per arribar als "miraculosos" manantials, i per això no és d'estranyar que ja en la dècada de 1870 es construís la carretera de Vic a Sant Hilari quan encara no hi havia la d'Hostalric; d'aquesta manera el que volia prendre l'aigua anava fins a la capital de la Plana en tren i des d'ací amb tartans fins a Sant Hilari.

El següent pas era fer arribar el tren a casa nostra i això és el que veiem publicat a la premsa de 1891 on s'anuncien els estudis i projecte per la construcció de la línia ferroviària Vic-Sant Hilari que enllaçaria amb la de Sant Joan de les Abadesses.

Transcrivim aquí alguns retalls de publicacions de l'època:

"Los estudios de camp del ferrocarril económico de Vich a Sant Hilari Sacalm se troben ja terminats, y d'ells resulta que l'extensió del traçat no arribarà a 40 Kilometres y que la pujada més grossa no excedirà del 3%. Encara que no està decidit definitivament lo punt d'enllàs ab la via de Sant Joan de les Abadesses, se creu que podrà col·locar-se a mitg kilòmetre d'aquesta via, en direcció a Manlleu, per evitar que el ferrocarril econòmic passi per dins dels carrers de la ciutat.

D'allí se dirigirà cap a Sant Julià de Vilatorrada, poble d'estiuejants, cruarà la Serra que tanca la Plana de Vich per la part de Llevant, en lo punt de Collsameda. Des de hont s'aproximarà a Viladrau, prop de l'acreditada fàbrica de paper de D. Pedro Riera, i a través de boschs seculars d'alzines, castanyes y avellanès, pujarà pel Mas Tortadès i pel coll de Vilardell, immediat al Molí Roquer i baixarà d'aquí a Sant Hilari passant molt prop del Manantial d'aigua picant."

"Desitjaria que l'obra intentada no passés, com en tantes altres ha ocorregut, d'ésser una il·lusió.

A més del interès que hi deu tenir la nostra ciutat, les Guilleries avuy difícils, y quasi impossibles d'explotar en la part importantíssima de la seva riquesa forestal ara, per falta de comunicació ab los mercats (...)."

"Todos los que conocen el país afirman que, aunque sólo sea para disfrutar de bellísimos y variados panoramas, se recorrerá con gusto la línea, que esperamos ha de ser pronto un hecho. La vida económica de la obra, aseguranla, no sólo los muchísimos turistas y enfermos que en creciente número acuden todos los años a San Hilario, sino también los productos forestales de las Guilleries y la riqueza minera de aquellas montañas."

Resum dels diaris:

"La Veu del Montserrat"

i "El Norte Catalán"

Del 27 de setembre i octubre de 1891.

(s'ha conservat la grafia original)

Com es pot veure, la cosa estava ideada amb molt de nas, doncs intentava conjuguar els interessos de Les Guilleries, tant des del punt de vista naturalment geològic (turisme) com de l'econòmic (mines, boscos, etc.).

Ara que ens ho mirem de lluny en el temps, ho veiem com una utopia, una bonica i nostàlgica il·lusió; però, no hauria estat una qüestió favorable per a Sant Hilari i el seu desenvolupament?

No és pas aquest el moment de fer suposicions, perquè no porten enlloc. Ara bé, una cosa és clara: molts de projectes ja moren des de la base per la manca d'interés de la gent que en determinats moments comanda, a tots els nivells, l'actuació de govern. Quantes vegades hem vist que importants i necessàries obres per una comunitat han estat només en els papers, en els plànols (i el temps els ha fet oblidar) per no tenir una mà, un padri, que els posés damunt els altres? D'això en tenim l'exemple de les Escoles Nacionals i de les Colònies, que gràcies a l'esforç de la gent "situada" com en Frederic Culi, es portaren a terme.

A aquestes ratlles deixen constància de que Sant Hilari podia haver tingut una via d'accés ferroviària i no fou realitat.

Això ens hauria de conscienciar de la necessitat que tenim d'unificar esforços en aquelles coses que beneficien a la comunitat. Solament així anirem més enllà dels interessos individuals, tan anelats en el nostre poble.

Més endavant parlarem d'un altre tema

FUNCIONARÀ ASCÓ?

A finals del mes d'agost un grup autodenominat "TERRA LLIURE - 2" va portar a terme la seva primera acció directa contra les centrals nuclears de l'Ebre. Varen posar 50 Kg. de goma-2 que procedia de l'arsenal de Río Tinto (això es va comprovar amb les etiquetes dels 25 Kg. que van quedar intactes).

Aquesta goma-2 va ésser posada al peu d'una torre elèctrica que surt de la central d'Ascó. Els desperfectes van ésser d'uns pocs milions de pessetes.

Davant l'ineficàcia de l'Administració per aturar els monstruosos projectes nuclears (fins i tot l'actual Govern de la Generalitat ha mostrat el seu acord amb l'energia nuclear, això sí, amb "seguretat") veiem que el poble comença a reaccionar i que mirarà d'aturar-ho mitjançant els pocs medis de que disposa. De moment s'ha aconseguit retardar una mica el procés de construcció de dita central.

No hi va haver cap víctima, doncs es va tenir cura de fer solament danys materials.

LES GRANGES DE PETROLI

No. No es tracte d'un compte de ciència-ficció. En la població madrilenya d'Alcalá de Henares, s'ha començat a "cultivar" petroli. O, per a ser més exactes, una varietat vegetal, la Euphorbia Laphiris, de on s'extreu un làtex, que és un hidrocarbur molt lleuger, resultant ser petroli líquid.

Aquest procés, així explicat, pot semblar complexe, però resulta fàcilíssim, quasibé elemental. L'home quasi no fa res, ja que la Euforbia creix inclús en terrenys semi-àrids i no necessita especials atencions. Per a obtenir el petroli no es necessita tampoc nova tecnologia, ni la producció hipoteca a ningú per cap motiu de dependències especials, com passa ara amb l'extracció i detectació de nous jaciments petrolífers.

Té ademés la propietat de que és inagotable: el cicle de reproducció de la planta és anual i, per tant, es renova periòdicament i il·limitadament les existències. I, per si totes aquestes ventatges no fossin encara suficients, el preu final resultant en una plantació mitjana seria avui entre 66 i 67 dolars el barril, preu que pot ser reduït sensiblement (fins a 15 dolars per barril) si es fa una producció massiva, que sens dubte serà sobrepassat aviat pels astronòmics increments en el preu del petroli que decreta constantment la OPEP.

Per un cop, i sense que serveixi ironicament de precedent, el nostre país és un del adelantats en la investigació d'aquesta nova font d'energia. Es tracte, encara, d'una plantació experimental, on creixen unes poques plantes de Euphorbia Lathyris. A aquesta experiència pilot de la finca alcaína de "El Encín", portada a terme pel Departament de Fisiologia Vegetal del Institut Nacional de Investigacions Agràries, en seguiràn moltes d'altres, perquè els resultats no poden ser més espectaculars i satisfactoris. I, qui sab, si en un futur no molt llunyar, i amb la massificació del cultiu de la Euphorbia, podem arribar a ser autosuficients en mate-

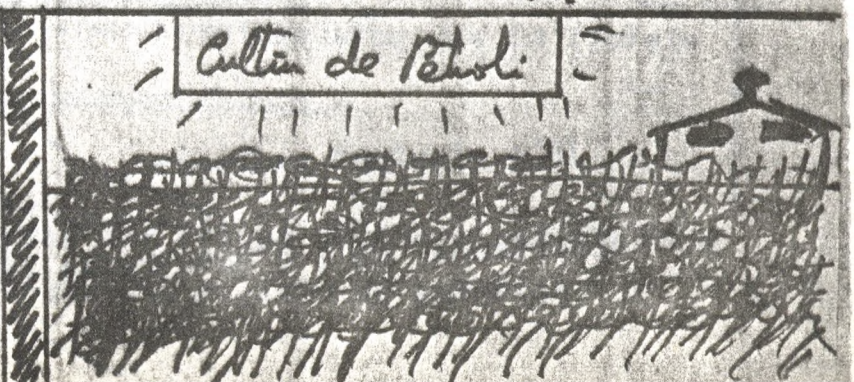
ria energètica, i, fins i tot, exportadors.

La gran utopia ha restat derruida. Ja es pot (a la teoria i a la pràctica) controlar la producció directa d'hidrocarburs "frecs", i no supeditar-nos a la reserva limitada dels "fosils". Aquesta pot-ser la notícia del segle.

per més informació, veure el Sábado Gráfico nº 1213 (3 setembre de 1980)

Aquesta informació l'hem volgut treure d'un setmanari gens dubtós, per donar a conèixer aquest nou descobriment. És per ací com caldrà anar superant la crisi energètica i no pas tirant-nos als braços del primer que passi, com hem fet fins ara (energia nuclear). L'home és font de sabiduria quan vol i el deixen, i mai hi ha tant sols una alternativa i menys en el camp científic. Això, traslladat al camp energètic, s'aplica dient que les fonts d'energia són innumerables i no tenim que creure a aquell que vol fer-se passar per on ell vol pels seus interessos creants. Les multinacionals del petroli, que a la vagada són els constructors dels reactors de les centrals nuclears, han fet una política destructiva, comprant totes les patents i invents que anaven sortint i que els hi podien fer la "punyeta". Per fi es comencen a veure resultats alternatius, energia solar, eòlica, geotèrmica i del mar per fer corrent elèctric i aigua calenta (ademés de les clàssiques: embassament i tèrmiques), alcohol als cotxes en lloc de gasolina (al Brasil ja surten de fàbrica amb motor d'alcohol). I per la gent escèptica, que diuen que tot l'anterior serà una part de la energia i que s'haurà de recórrer a la nuclear, amb l'Euphorbia tots els seus plantejaments s'envan per terra. Desitgem que un cop que el govern ha tingut una bona iniciativa no es flustri, ja que aconseguiríem petroli nacional i pel segle dels segles (inesgotable). Bé per l'Euphorbia!

-TERRA-

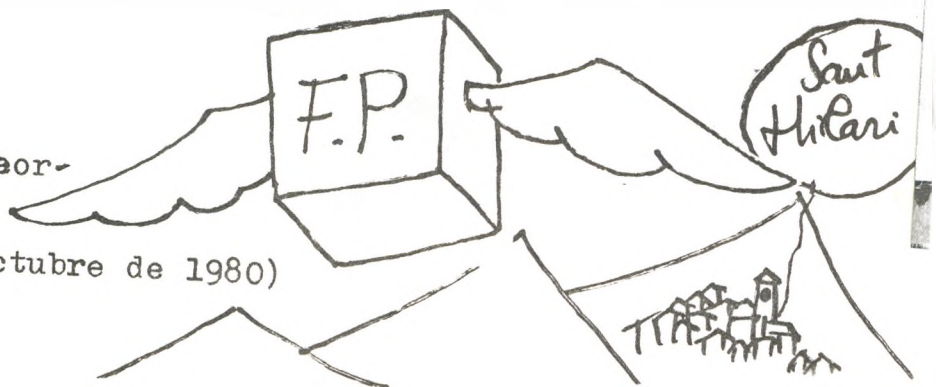
JÀ NO TENIM FORMACIÓ PROFESSIONAL

Després de 4 anys de funcionament, i de lluitar per a tenir a Sant Hilari la Formació Professional, l'hem perduda del tot. Això pot semblar un canvi molt de sobte, però l'assumpte té una evolució que ha acabat en aquest trist resultat per a nosaltres.

Primer, en un principi, oficialment, Sant Hilari tenia les dues branques de F.P. l'administrativa i del metall, encara que amb instal·lacions no fixes. A l'any passat es cedí la branca del metall a Arbúcies per apoiar a l'escola de BUP i COU (C.L.A.), i a Sant Hilari en canvi, ja amb unes instal·lacions fixes i preparades es faria l'administrativa. La secció d'Arbúcies era provisional, i ara, que l'escola d'Arbúcies és ja Institut oficialment, la branca del metall hauria d'haver tornat a St. Hilari; però mira per on, que per una mala jugada del delegat i coordinador del M.E.C. (Ministerio de Educación y Ciencia) per la Formació Professional a Girona, ens trobem que no tant sols no s'ens torna la Branca del metall, sino que a més a més, per un informe aberrant perdem fins i tot l'administrativa. Quedant per tant, "putejats" (amb perdó) i ben putejats.

Amb aquests breus mots, "TERRA" vol mostrar el seu més ferm suport a la iniciativa del nostre Ajuntament. Pregant perdi el sentit revenja vers els pobles veïns (Mancomunitat), no perdre l'esperança en la lluita diària, i molt menys, en la democràcia més o menys perfecte de que disfrutem, no s'ha de dubtar de les Institucions, per més ineficaces que siguin, ja que són persones les que fallen i no les Institucions en sí. Hem de deixar de banda els interessos de partit o coalició (oh, els interessos creats, malaits!), si això és possible no tot estarà perdut i possiblement haureu après a actuar dins l'Ajuntament molt més unitariament, donant tot el suport necessari els mateixos membres del Consistori al seu pòtaveu.

(Ple efectuat extraordinariament el 2 d'Octubre de 1980)

Sexualitat

LA SEXUALITAT A LA TERCERA EDAT

Potser, un dels estudis més importants portats a terme per Masters i Jhonson, i per Shere Hite, és el referent a la sexualitat a la tercera edat, des de sempre considerada inexistent, pràcticament.

Una cosa important a tenir en compte, en aquest aspecte, és que moltes dones esperen l'arribada de la menopausa amb il·lusió, perquè ja no es veuran obligades a tenir unes relacions sexuals totalment insatisfactòries. És llastimós el fet que hi hagi dones que esperin amb alegria la desaparició de la seva vida sexual, però és comprensible si tenim en compte que la majoria d'aquestes dones no han gaudit mai de la sexualitat. Així doncs, allò interessant seria que tothom obtingués la gratificació sexual suficient per a no haver de viure la sexualitat com una obligació.

La ignorància és una de les principals causes d'insatisfacció sexual en totes les edats, però les seves majors conseqüències tenen lloc en arribar a una edat avançada.

Masters i Jhonson demostren que, si bé la resposta sexual de l'home i de la dona canvia amb l'edat, no desapareix gens la possibilitat d'una gratificació en aquest nivell, en cap edat.

La raó de la variació de la resposta, té relació amb els canvis que hi ha en tot l'or-

ganisme, és a dir, amb la "lenticificació" de tots els processos amb l'edat.

RESPOSTA DE L'HOME A LA TERCERA EDAT

La fase d'excitació sol necessitar una mica més de temps, l'erecció tarda més a produir-se, i és probable que la duresa del membre viril sigui menor. Per altra banda, és possible un major control de l'ejaculació i l'erecció es pot mantenir més temps arribant a un nivell gratificant de tensió sexual sense sentir la necessitat imperiosa d'ejacular.

L'ejaculació sol presentar-se en dos moments: "l'estadi d'inevitabilitat", és a dir, el temps en què l'home s'adona que ejacularà i no pot tornar enrera, o "l'estadi d'expulsió", durant el qual el membre exprimeix el líquid seminal.

Després dels cinquanta anys, s'escurça l'estadi d'inevitabilitat, o inclús desapareix. És molt freqüent l'ejaculació en un sol estadi. L'expulsió del semen és també menys imperiosa, i no s'expulsa tanta quantitat de líquid seminal.

L'erecció es perd totalment al cap de pocs segons d'haver-se produït l'ejaculació i el període refractari és més llarg.

Així doncs, coneixent tots aquests factors i no considerant-los anormals, o l'inici del final de la vida sexual, es podrà mantenir una relació sexual satisfactòria tota la vida.

A alguns homes, els angoixa la "lenticificació" del procés sexual, però només cal dir-los que tampoc un home, a la tercera edat, no corre a la mateixa velocitat que una persona jove i, per tant, la "lenticificació" en tots els aspectes de la vida, és un procés natural, i cal considerar la tercera edat com una nova i diferent manera de viure, però no per això menys interessant.

RESPOSTA DE LA DONA A LA TERCERA EDAT

Els estudis de Masters i Jhonson demostren que és del tot normal, i molt beneficiós per a les dones d'edat, continuar l'activitat sexual.

Les dones experimenten el mateix procés de "lenticificació" progressiva i la mateixa disminució d'hormones que els homes. Com a resultat d'això, hi ha canvis a les relacions sexuals i a l'anatomia dels òrgans sexuals.

La lubrificació de la vagina, primer senyal d'excitació de la dona, es produeix més lentament i en menor quantitat. El clítoris també pot disminuir de tamany encara que segueix responent a l'estimulació sexual i transmet l'excitació. La vagina es torna una mica menys ampla.

La fase orgàsmica també és més curta tal com passa als homes de la mateixa edat, i la fase de resolució és més ràpida.

Després de la retirada de les menstruacions, el coit pot resultar dolorós, perquè la disminució d'hormones fa que les parets vaginals s'aprimin i perdin elasticitat. En aquests casos es pot utilitzar algun lubricant o algun tractament hormonal, si es vol utilitzar el coit com a joc sexual, o adaptar nous jocs eròtics que també satisfacin i no necessitin el coit.

Segons Shere Hite, és cert que la capacitat reproductora s'acaba amb la retirada de les menstruacions, així com hi ha una disminució de la lubrificació vaginal però per altra banda augmenta la capacitat per a l'orgasme i el desig sexual degut a la pèrdua de la por a l'embaràs. Segons ella la sexualitat i la capacitat d'experimentar plaer sexual són atributs que duren tota la vida, i de la mateixa manera que durant la infància tampoc no tenim capacitat de reproducció, però sí som capaços de sentir plaer sexual, hem de considerar l'època de la tercera edat com una nova etapa en la qual la sexualitat ens pot resultar tan gratificant com sempre, sense necessitat de temors a l'embaràs, ni de la utilització de mètodes anticonceptius.

CONCLUSIONS

Hauríem de considerar la tercera edat no com un canvi total en la vida sinó com un producte d'una evolució del nostre cos i de la nostra ment, intentant no viure-la com una situació penosa, sinó com una època amb condicions diferents.

I ja seria hora que reivindicéssim el dret al plaer (i no exclusivament al sexual) de tots nosaltres, i en concret d'aquest sector de la societat tan sovint rebutjat i menyspreat: les persones de la tercera edat. Tots som persones, i el sol fet de l'edat no pot ser motiu de marginació en aquesta societat.

Rosa Almirall

BREU:

El govern espanyol vol comprar 144 avions militars per un valor de 200.000.000.000. Sí, sí dos cents mil milions de pessetes.

— ESPANYOLISME? ... SÍ!

pels espanyols, NATURALMENT !!!

Després d'haver llegit el tan noble escrit del company Xavier Pujol i la rèplica a càrrec de na Neus Costa (catalana sense complexes), no he pogut estar-me de fer aquest manifest exposant la meua opinió.

Primerament, he de dir a na Neus Costa que tinc setze anys, per tant, més jove que en Pujol, i plenament d'acord amb ell. Jo no sé en veu aquesta dona "el despit i tant racisme" en l'escrit del company Pujol. Ara bé, si entén que és raciste el català que es sent català i no espanyol, com el cas d'en Pujol, del meu i molts d'altres; aleshores sí, som racistes, però pel simple fet de dir la veritat, la única veritat que hi ha, recolzada per una historia ferma i indestructible, que és la Historia de Catalunya. Una història que ens diu que som una nació per nosaltres mateixos i que hem estat humillats durant molts anys.

Després d'això, encara hi ha que creu que hem de ser generosos, però com?. Suposo que ningú vol, i menys jo, que es repeteixi la trista fi dels anys trenta, però no per això hem de deixar de defensar el que és nostre. Per altra part, es pot comprendre molt bé l'actitud tan "moderada" de na Neus, tenint en compte la seva militància política en el Partit Socialista (PSC-PSOE). Tots sabem que dir PSC és dir PSOE, i encara que els socialistes espanyols puguin ser més autonomistes que la UCD, no deixen de ser això, simples autonomistes que es contenten amb allò de les "comunitades autònomas", igualment que certs partits catalans que s'autodefineixen com a "nacionalistes".

Ja per a deixar-ho i no estendre'm més, suposo que l'actitud que mantindrà na Neus és la de que: "Com un jove de la seva edat...", però es ben cert també que la gent de més edat tampoc s'aclaren en moltes coses, per no dir en cap, i també que ~~no diria que a~~ ~~estat~~ ~~ca~~ la joventut de "passota" per no fixar-se en res, però és que quan no és així resulta que som uns "exaltats" i que no tenim raó de dir res perquè no hem viscut els anys passats.

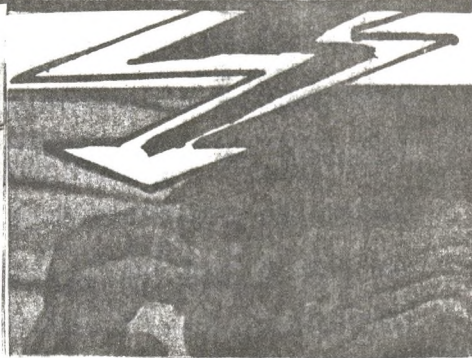
Com diu la Neus: "...el teu esperit, la teva voluntat, són teves",
 "...les teves idees són solament teves i ningú te les pot prendre".

Es per això que nosaltres som el que som, CATALANS, i ningú, per pinxo que sigui, pot canviar. I com diu aquella bella i vella cançó de la sardana:

"Som i serem gent catalana,
 tant si es vol com si no es vol..."

Per: Josep Danés
 (un català a seques)

OPI PER TOTHOM

petròli no en tídrem, però de materia prima per clar", en les seves diferents manifestacions, exis
 sobra i, ja, alguns forasters es venen a proveir
 tan sols d'aigua.

Serí ridícul que un dia els "porros" també els tin
 em d'immortal de les multinacionals del tabac, quan
 variada i rica flora d'aquesta terra ens ha donat
 antes per "volat" durant segles....i gratis!!!
 Fa poc temps, a nivell nacional, la revista "Inter
 i" denunciava la existencia de plantacions de "OPIO"
 Lleida i Madrid.

Esta planta, que en abús mata i fa matar per acon
 guir-la, doncs d'ella s'extreu la morfina i la hero
 (250gms-8mil ptas). no es difícil de trobar gra
 tament en masies e inclús en més d'una dotzena de
 dins particulars "a la vista" dinter del poble de
 t Hilari e igual per Arbúcies amb intencions (con
 i) d'ornamet.

vert és que, el "OPIO" es converteix en droga forta
 cop s'ha elaborada en laboratoris, pero sense aque
 medis, l'únic perill (fins tot-i-tot mortal) és el
 injectar-se, per equivocació de mesures, una sobre
 i d'OPIO.

es demés formes de consumir-la són considerades
 s efectes de drogues fluixes i val recordar les
 aules, d'aleshores, diputat de les primeres elecció
 democràtiques Juan Reventós a la revista "Primera
 na":

ersonalmente estoy a favor de la legalización de
 llamadas drogas "suaves". En realidad, se trata de
 entidad legal a un fenómeno existencial y que
 ser asumido en el contexto de una sociedad li
 y tolerante.

semblant manera es manifestaren els senadors
 Bandres i Kirinaacs.

PAPAVER SETIGERUM (Català: Cascall)
 Variedad autóctona de la adormidera de l'OPIO.
 Sus tallos huecos alcanzan escasamente un metro de
 altura (según el terreno).

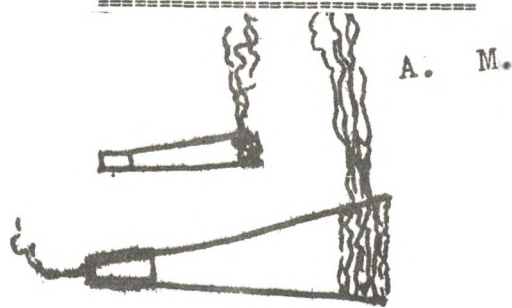
Las flores rosas, violetas, rojas, oblanca se abren
 a principios de verano y el fruto, la archiconocida cáps
 sula, madura a finales de Agosto.

CONSUMO

El OPIO se puede comer, tomar en infusiones, fumar
 el látex seco, hasta inyectarselo en las venas, dina
 mita!, dependiendo los efectos de la cantidad y ca
 lidad del OPIO. En fin, los interesados encontrarán más
 detalles consultando los "Interviu" nº213-215

Un dels mites de la droga la converteix en que... com
 exòtic, car i en mans de "mafiosos", mes, si busquen en
 la nostra flora trobarem una sèrie de plantes i bo
 lets que son res mes que una adaptació de la mateixa
 planta al nostra clima.

Començariem la llista, el xampinyó PANAEOLUS SPHINC
 TRINUS (el seu cultiu ha provocat varis judicis en tri
 bunals europeus). La planta SOLANUM NGRUM (localitzada
 en abundancia); la CHELIDONIUM MAJUS; la PEGANUM ARVALA
 i altres que en el bosc, el hort o el propi jardí es
 tà a l'abast de tothom.

REQUIEM PER UN CATALÀ

Ens veiem en l'obligació de recordar al gran poeta i polític que ens va deixar el 19 de Setembre. Company del President Macià en l'exili durant la dictadura d'en Primo de Rivera, més tard seria conceller de cultura de la Generalitat republicana amb en Macià primer i després amb en Companys. En aquest període en que fou conceller de cultura i educació, l'ensenyament a Catalunya era el capdevanter en quant a mètodes i contingut. Exiliat després de la Guerra Civil a França, primer, i després, amb l'ocupació d'aquest país pels nazis es va refugiar a Suïssa. Tornà a Catalunya un cop restablerta la Generalitat Provisional, i ha pogut ser objecte de nombrosos homenatges, fins que la mort se l'emportat. Descansi en pau a qui va lluitar tant per Catalunya!, fins sempre, a n'en VENTURA GASSOL!!.

LA CLAVE

Ja hi som, un nou atemptat a la llibertat d'expressió en la "nostra" R.T.V.E., dies nostra perquè la paguem tota, no perquè al qui administrada per altres l'excusa de la direcció d'aquest mitjà és que no es podia fer aquest programa en directe i ser disabte i haver de pagar pagues extraordinàries. Aquest argument ha sigut ridiculitzat quan U.G.T. va comprometre's que els seus treballadors farien el programa sense cobrar sobre-sous.

Un cop vist això, i veient que no tenien altre solució, han truncat les converses que hi havia, treient el programa definitivament en una Ordre del 18 de Setembre de 1980.

Així doncs, haurem de passar sense un dels millors programes de la nostra trista televisió, en que els espais desapareixen sense cap explicació (escuela de salud."giravolt?... i ara "La Clave" i en canvi hem d'aguantar l'imatge d'espais que ningú es mira, per "seculam seculorum" (llegeixis 300 "mijones", revista de toros, etc.).

El problema de R.T.V.E. no és problema d'ara, sino del passat, que encara porta cua. No es tracta de substituir un director general per un altre, si no de reestructurar el mitjà, i replantejar-se el medi de difusió totalment.

LA BANDERA CREMADA

Durant la matinada de l'II de Setembre, la bandera de l'Ajuntament va ser arrancada i cremada. No se saben els autors ni les finalitats d'aquest acte. Durant el matí de la Diada va ser reemplaçada dita bandera.

Al costat de la bandera espanyola hi havia la senyera catalana, que va ésser respectada.

No esperar que censure el no haber barrido el suelo español, o al menos, los enchufados por herencia, de todos los sostenedores y aprovechadores del fascismo, es decir, del franquismo. Nada de eso. Hoy es tarde ya. El gazpacho político nadie sabe para que es; nadie conoce a nadie porque la mayoría no localiza ya quien era o quien es dentro de esta paradójicamente llamada democracia.

¿Adónde ha ido aquel dinamismo por una democracia de verdad que la injusticia franco-fascismo hizo dimanar del pueblo amordazado?... ¿O es que sólo fue viento tempestuoso que llevaba un chaparrón de gotas gordas de agua que no llegó a ahogar el polvo de la sequía de cuarenta años de dictadura? Debía ser eso aquel entusiasmo, aquellas promesas, aquellas manifestaciones formidables que hacían comentar a los expertos en materia socio-política de España y del extranjero, que este país iba a ser un ejemplo de democracia. Pero pronto se comprendió que sería agua de borrajas, puesto que volvió a caer en el circuito de la indecisión y de la descomposición al ver que quedaba la casa sin barrer por el personalismo de tendencias, cuyo virus dividía y subdividía partidos y sindicatos en escisiones sin fin hasta llegar a un colorario de capillas, y no se ha terminado, que se preocupan más de dominar la influencia de las tendencias, que obrar por un cambio de justicia y libertad.

No había necesidad de hacer una revolución para tal efecto, sino una transformación económico-política desde la base, lo que hubiera obligado a los elegidos, legislar leyes democráticas y aplicarlas, y no el "bla, bla, bla" de promesas que han desmoralizado al pueblo, este pueblo que no entiende ni le interesa la política porque su naturaleza pide trabajo, humano y justicia en una igualdad de derechos ciudadanos.

Habría que aprovechar aquel momento psicológico en que el pueblo estaba dispuesto para construir una nueva sociedad de convivencia en la paz, haciendo borrón y cuenta nueva de un pasado penoso, incluso para los que pretendían haber sanado; en una guerra nadie gana. Haciendo resurgir cooperativas (consumo o producción), crear ateneos culturales y ecológicos, y propulsar las asociaciones de vecinos todo al margen de partidos y sindicatos. Es decir, debía ser un encuentro genuino local de interdependencia de lo que es política nacional, puesto que, si se escriben bien los hechos, no hay municipios libres, aunque sean de la oposición, ya que todo está supeditado a la tendencia del partido que tiene las riendas del estado de la nación; no hay concejo ni ayuntamiento que pueda escapar del centralismo intrínseco del sistema actual a pesar del parlamentarismo y del adjetivo democrático con que se ha vestida

Se explica mi aínco e insistencia desde la caída del franquismo, desde que se convocó la primera reunión de la Cooperativa sobre esta orientación: la cooperativa debía de ser la casa de todos; de todos los que no querían ser explotados por el juego de la especulación sobre los productos, y de los que tenían necesidad de cultura, deporte y saber sin tener que comulgar con un credo. Pues, el edificio daba para todo y las posibilidades no faltaban si hubiera habido la voluntad de desencallar el camino por los responsables del momento.

¿Por qué, uno se puede preguntar, se dejó correr, la ocasión? La respuesta se la puede dar cada uno que tenga la sinceridad de la claridad. Porque todo lo que se justifica es moneda de mal pagados. Ninguna ley moral nos prohíba de recuperar lo que nos habían quitado por la fuerza y sin ley.

En cuanto a las posibilidades de ponerla en marcha, de abrirse una plaza entre el comercio local, el éxito del "libre-servicio" que hace unos meses ha abierto sus puertas, responde a lo que hubiera podido emprender la cooperativa bien orientada. Pero había muerto el entusiasmo de nuestros padres. ¿falta la esperanza de aquellos que nadie puede dejar de recordar.

Yo pregunto: ¿Qué harán los comercios ante el trust, que harán estos comerciantes que arruinaron la Cooperativa cuando pudo abrir en pleno franquismo cuando podían aplicar la ley del embudo?... No podrán hacer otra cosa, a la larga, que ir a la quiebra. El pequeño comerciante está dando las últimas patadas. El multicapital los está metiendo en la sepultura uno tras otro hasta el último, les tiene fasa abierta. Nadie se escapará de ellos. Es la ley científica del progreso en la especulación. Hemos llegado al pasaje histórico de transformación tal, que sistemas y costumbres van a cambiar de piel. Ya hoy, la política y economía hacen un solo cuerpo, el cual supedita a las demás ciencias. Por eso vemos y registramos que los estados son cada día más centralistas y burocráticos, sean dictatoriales, sean parlamentarios.

Sólo se puede escapar de la amenaza que el hombre pierde su identidad, la de ser un número en lugar de ser un individuo, si hacemos revivir el encuentro humano entre los individuos, y de cuyo encuentro nazca la solidaridad y la confianza de que todo está en manos del hombre, y que todo depende de él, incluso el bienestar de cada uno, el de la familia y el municipio entero.

Último de Agosto de 1980

Catalunya Nord-Maureillas

"TON carboner"

i una plana per LA

MÚSICA

Hola, ya estoy aquí de nuevo para hablaros de todo lo que concierne al mundo de la música.

Para empezar quiero decir que cada mes pienso hablaros un poco de un cantante o grupo en concreto a fin de que podáis conocer mejor a determinada gente. Hoy el que nos va a ocupar es B.B. King.

B.B. King fue reconocido a finales de los 60 y después de 40 años de duro trabajo como Rey del Blues.

Reiley B. King nació en Indianola, Mississippi. A los nueve años de edad quedó huérfano y comenzó a trabajar duramente. Llega a trabajar en una emisora de radio gobernada por gente de color, actuando gratis y promocionándose, quedándose al final como disc-jockey, cambiando seguidamente su nombre por B.B. King. Tiene 22 años. En 1949 graba su primer disco y en el 50 llega su primer número uno. En noviembre del 69 su gira con los Rolling Stones lo consagra mundialmente.

En resumen B.B. King ha sido y es actualmente uno de los monstruos sagrados de la música.

NOTICIAS DEL ROLLO:

Los eternos Allman Brothers Band, nos preparan un nuevo Best que va a recoger temas grabados en vivo y en estudio. ESPERO que va a ser otra obra maestra como ya es normal en ellos. Hay que señalar que los muchachos del mencionado grupo son los reyes del Rock Sureño (americano).

También se habla de que se va a editar una caja con 10 álbumes sencillos, uno doble y un maxi-single de Jimy Hendrix con edición limitada. Lo que ya no se sabe es si saldrá en España.

Se han oído rumores de una posible visita de Bob Seger a España, rumores que muy bien podrían ser ciertos.

Para el mes de Octubre se preparan dos grandes actuaciones en Barcelona. La primera el día 3 con PETER GABRIEL, el cantante de uno de los más prestigiosos grupos de toda la historia de la música pop, como son GENESIS. La segunda para el día 23 con un grupo que ha dejado bien patente su gran calidad con todos los discos que ha lanzado al mercado. Ellos son, ni más ni menos, que TANGERINE DREAM.

Según una entrevista hecha por Julián Ruiz, miembro de una revista de máxima actualidad en el terreno musical de este país a Phil Manzanera, le comentaba lo siguiente: "Bueno Phil, alguna vez digo yo, tendremos la oportunidad de ver a Roxy Music en este país". Phil contestó que si en Octubre, en la próxima gira.

Ya empezaría a ser hora ya que llevamos nueve años esperando ver a Roxy Music actuar en directo y en un escenario.

Eric Clapton fue a Polonia y fue recibido con gran entusiasmo por todos los miles de fans con que cuenta en ese país. Pero las aguas tomaron un mal cauce cuando Clapton actuó en KATOWICE ya que por el simple hecho de que unos muchachos subieran al escenario, la policía actuó bárbara y salvajemente. Por lo que Eric prefirió abandonar el país perdiendo las mil libras que cobraba por actuación. Clapton dijo: el país me deprimió. Es la parte del mundo más corrompida que he visto y he visto bastante.

DISCOS:

TODD RUNDGREN, S UTOPIA: Adventures in Utopia.

Seguramente será uno de los mejores LP de este año ya que es pura y llanamente una obra maestra que no te puedes perder.

LYNYRD SKYNYRD: Gold and Platinum, un doble álbum que recopila sus mejores temas. A escuchar.

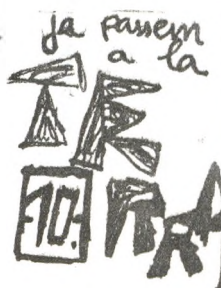
PETER GABRIEL: Peter Gabriel, una obra que sigue en la misma línea de sus dos anteriores LP en solitario. Bien sabido es que el estilo de Peter es imitable, en resumen otra obra maestra del genio.

WISHBONE ASH: Just Testing, a escuchar.

GERRY RAFFERTY: Snakes and Ladders, un gran hombre del folk rock británico del que ya no es necesario comentario alguno. Perfecto.

ERIC CLAPTON: Just one Night, un doble álbum grabado en directo con un gran reparto de buenisimos temas. No lo dejes escapar.

Nada más por esta vez. Hasta luego.

AMOR PATRI

a l'espós...

Quaranta anys martiritzada
Catalunya n'has estat,
amb el jou ben opressada
no tenies la llibertat.

El dogall al coll portaves
trepitjada més i més,
fins al fons de les entranyes
orbs enfonsaven llur pes...

el pes dur de la mordassa
que envillite oprimien fort,
per obligar-te vençuda
a viure ta trista sort.

Oprimida i vivint així
pensant enderrocar-te,
infiltraven llur bisturi
creien per fi soterrar-te.

Quaranta anys de crua privació.
Ah! penitència dura.
Però, aïll amb quina estoïció
n'has hagut la tortura!!...

I quan ja satisfets en creien
que morta havies de ser,
de nou les arrels ressorgien
i, en floriren els rosers...

Oh! Catalunya estimada
com has sabut registrar
soo de tu ben admirada
veient-ne ta testa alta eixir!.

Beneix de nou l'esperança,
privat no és ja el català,
és l'aire de renaixença
que dona bo respirà.

Que en posseïxis més t'auguro
en un futur venturós,
que no sia molt llunyà espero
amb anhel ben freturós.

I en una aubada poder di:
-Llibertat arribada?...
Catalunya n'és a la fi
Independència i amada!!...

La teva Senyera vola,
el teu Himne es sent cantà,
arreu flaire l'alenada,
tot respira en català.

Catalunya terra preuada
quin goig sento al palesar,
que ta llibertat furtada
poc a poc podràs gosar...

Que fos fugisser no voldria
que que n'he copeat ací,
dels teus fills en dependrà sia
realitat ton avení...

mes per tu han lluitat sempre,
sempre lluitant seguiran,
per defensar la Senyera
llurs vides te n'oferriran...

Essent-ne tant protegida
llibertat podràs gaudir,
dels catalans ets llur vida
i, d'ells depèn ton destí...

Curull de jàia el cor exhala
temes patris podè emprar,
son juvenesa exhaurida...
mes, ell, m'els fa recordar...

M^a del Pilar
Montserrat i Puig

DOLÇA TERRA

A L'espós...

Catalunya terra de dolça remonbrança,
terra per á mi preuada, ja mai t'heu oblidat,
terra que en mi hi viu encara l'esperança
de veure de nou l'anhelada llibertat.

Llibertat per tú, oh! sí, terra profanada,
llibertat ben completa en tes actes i en tot,
per assolir la independència arravatada
que orbs t'arrabassaren enfonsant-te en el llot...

Avui no és ahir, oh! Catalunya amada.
Ahir, érets sols la Mare dels catalans,
avui de forasters n'ets malaurada enveïda
i ets més pobre que no en fores hi ha molts anys.

Anys passats, curullats de privació maguda,
han servit per empenya't al fons del no res...
mutilant en llur curs treball, parla, cultura,
ofegant sentiments t'han vençut i malmès.

Mes, la besllum de l'esperança ix en l'horitzó.
Llunyana veig néixer una nova aurora...
sentint al fitar-hi l'esguard tendresa i emoció
augurant que en el present sies vencedora.

Què vecessis en voldria terra tant menyspreada
i posseïdora del teu com fores ahí,
essent de tots els que et malmaten deslliurada
per dir ben alt: si em malmateu, fora d'aquí!!

Vencedora has d'ésser; hi crec amb certesa
perquè n'és l'anhel enciós dels vers catalans
per veure-te'n lliure i plena de grandesa
tots units, oh! terra, es donaran les mans!

M^a del Pilar
Montserrat i Puig

Biblioteca

LLISTA DE NOVETATS; ME S DE SETEMBRE

CABIROAL; Thierry.- EL CALENTADOR SOLAR DE AGUA.
 ROIG, Montserrat.- PERSONATGES (Segona Sèrie).
 FERRANDEZ, Adalberto.- L'EDUCACIÓ.
 CASTE LLANOS; Carles.- DICCIONARI CATALÀ-FRANCÉS, FRANCÉS-CATALÀ
 DELGADO, G.- EXTERMINIO EN LASTENIA.
 BLANCO AGUINAGA, Carlos.- HISTORIA SOCIAL DE LA LITERATURA
 ESPAÑOLA (3 vols.)
 CODERA, José Ma.- DICCIONARIO DE DERECHO MERCANTIL.
 BOURBAKI, Nicolás.- ELEMENTOS DE HISTORIA DE LAS MATEMATICAS.
 RAMOS, A.- GEOGRAFIA DE ESPAÑA.
 PEDROLO, Manuel de.- TOTES LES BESTIES DE CÀRREGA.
 EL CENSO ELECTORAL.
 COMMONER, Barry.- EL CIRCULO QUE SE CIERRA.

PARLEM BÉ

<u>MAL DIT</u>	<u>BEN DIT</u>	<u>MAL DIT</u>	<u>BEN DIT</u>
cabecut.....	cap gros	curva.....	revolt, corbe, essa,...
carmelu.....	camarel	Alicant.....	Alacant
Làtic.....	fuet, xurriaques,	murcielag.....	rata pinya de
casabel.....	picarol	cigarru.....	cigar
bissagra.....	frontissa	craneu.....	crani
calentador.....	escalfador	limpiaparebrisas.....	nateja- parebrises
rayu(de llum).....	raig	anyadir.....	afagir
amortiguador.....	esmoiteidor	recibidor.....	rebedor
acentu.....	accent	tiu.....	oncle, tiet,
perrera.....	gosera	sobresalient.....	exelent
rana.....	granota	bitxos.....	cuques
vui(verb voler).....	vull		
ningún.....	cap		

DEMOGRAFIA

NAIXEMENTS:

Rafael José Carrillo Reina, 10 de setembre.
 Ana Pérez Fernández, 13 de setembre.
 Alexandre Wertz Gispert, 23 de setembre.
 Núria Tous Ramon, 21 de setembre.
 Amat Romani Moner, 16 de setembre.

ENTERRAMENTS:

Angela Arumí Rovira.
 Pedro Vilabella Garrós.
 Marcelino Bayes Julia.
 Consuelo Agustí Cornet.

DEBAT AL PARLAMENT

Ací, TERRA, vol fer un llibre però complet resum del debat en el Parlament de Catalunya (el primer debat general).

Cada any s'haurà de fer una valoració, i el Consell Executiu haurà de donar raó del seu treball durant aquest any.

El parlament durà tres dies, els dies 25, 26 i 2 de Setembre, amb un total de 25 hores durant els tres dies.

El dia 25 transcourgué amb dues hores i quart, en que el President Pujol va passar llista a les transferències fetes i, altres, en projecte, més o menys llunyans. Es referí al problema de l'aigua a Catalunya i la seva opinió favorable sobre el minitransvasament de l'Ebre, defensant l'augment del preu de l'aigua a domicili. També defensà la necessitat de rellançar el sector de la construcció, criticant com a principals causes: la lentitud dels nous plans urbanístics, i la paralització de llicències municipals. A més es vol fer ràpidament el Consell Assessor del Crèdit, el Pla d'Urgències contra l'atur, arèdit de les Caixes d'Estalvi als Ajuntaments, el fons d'ocupació, ... i rebre els traspassos d'EGB i preescolar; a més llarg termini, es plantejarà la possibilitat d'un préstec o una emissió de deute pública. Va defensar la separació de les institucions catalanes de qualsevol partitisme polític. Un altre tema important fou el de la tv., explicant que, segons el director gerent de RTVE a Barcelona, per causes tècniques no s'havia pogut retransmetre en directe i íntegrament el Ple del Parlament que s'estava desenvolupant. A continuació va dir que no havia acceptat la Generalitat alguns traspassos de competències per ser inferiors al desitjat. Un altre aspecte fou el de la Junta de Seguretat que haurà de regular la policia autònoma catalana, argumentant que s'esperava a veure com es solucionava el tema en el País Basc. Anuncià també que s'esperaven aviat un paquet de nous traspassos en diverses matèries. I per últim denuncià la política de no-collaboració d'algunes Diputacions, no donant les seves competències (de les Diputacions) a la Generalitat, i va comunicar que si les Diputacions no les traspassaven heurien de recórrer als decrets.

canviar Catalunya sino, tant sols, administrar-la, també va tirar en cara la falta de comentaris en el programa sobre el greu problema soci-econòmic, i els pocs plans que té en mans la Generalitat són -segons el representant del PSUC- antipopulars. Va criticar la falta de confiança que té el Consell a l'hora de fer lleis, també es mostrà en desacord en la manera d'anar a Madrid a demanar els traspassos quan s'haurien d'exigir i no suplicar. Com a punt final va acabar descalificant totalment al Govern de la Generalitat basant-se en arguments expressats en preguntes concretes perquè el Consell els hi contestés.

El dia 2 d'Octubre començà amb la intervenció del representant del PSC-PSOE, Joan Reventós. Primer de tot, es referí a la confiança donada per CIU a Adolfo Suárez, calificant-la d'incoherència política, ja que Catalunya va prometre fer una política de centre-esquerra i ara apoya a Suárez. També va dir que CIU donava símptomes clars de partit de dretes: "no fa el què diu". No va estar d'acord amb la vinculació de molts consellers a la gran banca en el Consell Assessor del Crèdit, ni en l'intervencionisme "dictatorial" del Conseller de Governació en els ajuntaments, ni en la no dissolució immediata de les Cambres Agràries. Per últim va negar qualsevol possibilitat de formar part de l'actual Consell Executiu, continuant, en canvi, com a primer partit de l'oposició crítica i constructiva.

A continuació, i per últim aparegué a parlar el portaveu de CiU, Macià Alavedra, el qual ve fer un rebués a les intervencions dels altres grups parlamentaris. Es va referir al PSUC dient que hevien atacat indiscriminadament al Govern de la Generalitat, més que fer una política constructiva de oposició, fagint que ells (CIU) estàn en el Consell perquè el Poble així ho havia desitjat en les eleccions a més de la majoria de la Cambra Parlamentària. Quant al PSC-PSOE, va dir que ells no feien el sectarisme polític en la funció pública de la qual cosa els havia acusat en Reventós. Reafirmà la catalanitat dels PPCC (Països Catalans). Va criticar al Conseller de Treball de que no havia fet qualsevol res.

El dia 26 es va reduir a la intervenció dels diferents grups polítics del parlament, de menor a major representativitat, i els que no poguessin intervenir aquest dia ho farien en 30, per donar la seva opinió del programa presentat pel Consell Executiu de la Generalitat.

El primer en intervenir va ser en Josep Benet representant als dos diputats no adscrits. Els seus principals punts de desacord amb el programa fóren la no referència a l'ateisme que sufria l'unitat de la llengua catalana al País Valencià, la falta de decisió en la política catalanitzadora i també la feblesa vers la Tv. en el canal català. Per últim es reiterà en l'apolitització de la Generalitat.

El següent va ser Francisco Hidalgo del PSA, que va refusar la catalanització forçosa dels andalusos que volen tornar a la seva terra, va mostrar el seu desacord en el treball de mestres fora de la seva regió.

El tercer fou en Francesc Vicens representant a l'ERC, va estar d'acord amb la llei del català, encara que seria millor si fés feta en el Parlament. Va estar a favor d'acabar amb el monopoli de la Tv. per part de RTVE, posant l'exemple de Cardadeu i el seu programa experimental de Tv. local, apojant tant a la Tv. pública o la privada. També es mostrà dur, en dir que el Consell hauria de defensar la unitat lingüística als Països Catalans, tampoc estava d'acord en haver d'esperar per la constitució de la Junta de Seguretat, va demanar la immediata desaparició de les "Càmaras Agràries" i un debat parlamentari sobre el minitransvasament de l'Ebre.

Ja per la tarda del dia 26 prengué la paraula l'Antoni Cañellas per CC-UCD, donant, en gran part tot el seu suport al Consell i al seu programa, encara que demanà algunes precisions, al veure un possible perill d'intervencionisme per part de la Generalitat en l'economia i que no hi haguessin discriminacions en el tema del català.

Per últim aparegué a la tribuna en el dia 26 l'Antoni Gutierrez Diaz en nom del PSU de Catalunya, en una intervenció molt dura vers el Consell. Va començar comentant la falta d'explicació dels pactes establerts amb UCD amb motiu de la noció de confiança, afegí que en Jordi Pujol no volia

Cadascuna d'aquestes intervencions fou repicada per la Conselleria o Diputat que era al·ludit directa o indirectament pels representants dels grups parlamentaris, intentant rebatre el que aquest havia dit.

El President de la Generalitat va pujar a la tribuna d'oradors per fer un resum i intentar fer un síntesi de tot el que s'havia dit en tres dies que durà el debat. Donant el seu punt de vista a totes les intervencions. Va ésser més dur, quant més dur havia sigut el grup parlamentari els quals punts estava rebent. Així doncs, en paraules del President digué al PSC: "... Proposar una alternativa socialista a Catalunya i a nivell de l'Estat és verbalisme polític... avui els socialistes no poden fer oferta de Govern... ", i al PSUC: "Senyor Gutierrez Diaz, per a vostè el teatre i per a mi el govern". Reafirmà la seva voluntat de mantenir la unitat lingüística de Balears, València i el Principat. Als andalusos (PSA) digué que la diferència que ells fan entre andalusos que es volen quedar i els que no, aclarava moltes coses.

Com a cursa final d'aquest debat, els grups parlamentaris varen fer un últim torn de rèpliques a la darrera intervenció d'en Jordi Pujol. Els grups tornaren als seus plantejaments, ja que la majoria no va estar d'acord o satisfeta amb les respostes del President per no haver tractat els punts bàsics que ells creïan imprescindibles o haver-los apuntat deficientment.

Així va transcórrer, molt per sobre, el primer debat parlamentari de política general en el Parlament de Catalunya amb el Consell Executiu de la Generalitat que havia de respondre els punts conflictius i preguntes que la Cambra legislativa l'hi anava plantejant.

FORMACIO PROFESSIONAL

Els ultims acors presos per els ajuntaments de la Mancomunitat, son que la St. Hilari s'impartirà les classes d'administrativa 1^a i 2^a curs, interinament fins el 1er de Gener de 1981 que passarà a mans de la Generalitat, que s'ha compromés a declarar com a oficial l'escola d'administrativa a St. Hilari.

INFORME DEL REPRESENTANT DE SANT HILARI A LA MANCOMUNITAT SOBRE LA SECCIÓ DE FORMACIÓ PROFESSIONAL

En Xavier Rossell i Terris, Alcalde de l'ajuntament de Sant Hilari Sacalm, manifesta als reunits el fet de la lamentable actuació de la Delegació Provincial del Ministeri d'Educació i ciència, que ha provocat la perdua de la Secció de Formació Professional a Sant Hilari Sacalm.

Que per tractarse d'un servei que s'havia implantat a Sant Hilari en base a un acord d'aquesta Mancomunitat Montseny-Guilleries en data 8-6-76 és totalment incomprendible que la Delegació Provincial, de manera unilateral, hagi tramitat l'expedient de dissolució de la Secció de Formació Professional de Sant Hilari

Per això demana elsotassignant de la present, com a representant del Municipi de St. Hilari en aquesta Mancomunitat que es faci constar el recolçament a l'Ajuntament de St. Hilari per tot el que ha passat, que no renúncia a les accions legals que puguin correspondre-li contra l'actuació de la Delegació Provincial d'Educació i Ciència, i sol·licita l'apoi vers el que s'ha actuat, en contra de l'acord que en el seu dia es va adoptar.

Per constar al mateix temps que la nota de premsa publicada en el periòdic "PUNT-DIARI", i que fa referència a la Mancomunitat, no és correcta, ja que la Corporació de Sant Hilari responsabilitza de tot l'enrenou a la Delegació Provincial del Ministeri d'Educació i Ciència.

Sant Hilari Sacalm, 7 d'Octubre de 1.980

AQUESTA MOCIÓ VA SER APROVADA PER TOTS ELS AJUNTAMENTS DE LA MANCOMUNITAT EXEPT ELS D'ARBÚCIES I BREDA (AQUEST ESTABA D'ACCORD PERÓ AMB ALGUNES CONDICIONS)

NOTA:

Degut a causes tècniques aquest número no va poguer sortir la setmana passada, os demanem disculpes ja que algú escrit pot semblar una mica desferrat. Gràcies.

F.P.?

S
i,

G
R
A
C
I
E
S